

condamnat

M Horlaci

în lupta unui vas spart
zâmbetul fals trăiește
adânc în carne
cioburile sorb cu nesaț
din sângele meu

încerc o eschivă și așez
peste piept inima ta
dar viața
lovește ferestrele albe
perdelele cad
atât de ușor
în palma luminii
umbra se frânge

privesc consolată
nu pot evita răul din noi
când mușcă din trupul
condamnat
să iubească